

Nr 100.

Av herr **Fjellman m. fl.**, om skrivelse till Kungl. Maj:t angående officerares och underofficerares med vederlikar tjänstgöringstraktamenten.

Uti såväl för kommunikationsverken som för den civila statsförvaltningen fastställda avlöningsreglementen har konsekvent genomförts den grundsatsen, att befattningshavare, som till följd av sin tjänst måste vistas utom sin ordinarie tjänstgöringsstation, skall härför av statsverket erhålla särskild ersättning för att uppväga de därmed förenade extra utgifterna.

Så är emellertid icke förhållandet med försvarets personal, särskilt officerare och underofficerare. Enligt hittills gällande bestämmelser åtnjuta dessa icke någon särskild ersättning vid sådana marscher och övningar, som äro hänförliga till truppförbandets egna övningar. Vid övningar i högre förband (övningar som anbefallts genom generalorder) åtnjuta de däremot ett begränsat traktamente. Medlen till denna ersättning skola utgå av resp. för övningen anslagna medel, och då dessa i regel äro högst begränsade, har det inträffat, att militära befälhavare genom särskilda åtgärder förhindrat dessa traktamentens utgående för att därigenom kunna utsträcka övningarna till avsevärt större omfattning än eljest varit möjligt. Så ägde exempelvis inom en arméfördelning en fälttjänstövning år 1909 rum, varvid ett regemente deltog under en tidsrymd av 14 dagar. På grund av arméfördelningschefens order att marschen till och från övningarna skulle anordnas som vanlig övningsmarsch erhöll den i övningarna deltagande personalen traktamente endast för 3 övningsdagar, men för 11 dagar, under vilka den var på marsch till och från övningsorten, erhöles icke någon som helst ersättning, vadan de med förplägnad m. m. långt från hemmet förbundna kostnaderna helt fingo bäras personligen av till övningen beordrade officerare och underofficerare eller vederlikar.

Exempel av samma art kunna framdragas i mängd.

Analyserar man det skedda, så hava övningarna — visserligen av i och för sig vällovligt tjänstenit — kunnat äga rum endast genom denna ekonomiska manöver eller med andra ord, att övningen faktiskt ägt rum till stor del på däri deltagande officerarnes och underofficerares bekostnad.

Enligt de upplysningar vi lyckats erhålla är även i de nya avlöningsbestämmelser, vilka på grund av det av 1921 års riksdag antagna avlöningsreglementet för officerare och underofficerare m. fl. äro under utarbetande, denna gamla grund bibehållen. Enligt de där föreslagna bestämmelserna skall ingen särskild ersättning utgå under övningar utom den vanliga övningsplatsen förr än från och med den fjärde övningsdagen och då med ett högst reducerat belopp.

Sedd mot bakgrunden av övriga statstjänstemäns enligt ovan tillförsäkrade förmåner i dylika fall kunna vi icke finna annat än att jämväl den föreslagna bestämmelsen är i hög grad orättvis mot den militära personalen. Ty det torde väl ej kunna bestridas, att denna personal på fullkomligt samma sätt som andra människor förorsakas extra kostnader under vistelse å främmande ort, och vi kunna icke finna det med rättvisa förenligt att denna personal i motsats mot andra statstjänstemän själv skall bära hela denna kostnad.

Vi få med anledning av det anförda hemställa,

att riksdagen ville i skrivelse till Kungl. Maj:t förklara sig intet hava att erinra emot, att i de närmare föreskrifter rörande tillämpningen av avlöningsreglementet för officerare och underofficerare, som komma att utfärdas, må intagas bestämmelse, att tjänstgöringstraktamente skall utgå till officerare och underofficerare med vederlikar jämväl under deltagande i övningsmarscher och annan till vanliga vapenövningar och skolor hänförlig tjänstgöring med egen trupp utom den *verkliga* förläggningssorten av varaktighet att nattkvarter intages utanför densamma.

Stockholm den 20 januari 1922.

J. Fjellman.

Bj. Holmgren.

Nils Holmström.